

Artykuł 12 dyrektywy nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek uwzględnienia w swojej polityce zagospodarowania przestrzennego lub w innych podobnych politykach założeń odnoszących się do zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków. Państwa Członkowskie są zobowiązane do kontroli lokalizacji nowych zakładów i ustalenia odpowiednich procedur konsultacyjnych celem ułatwienia wprowadzenia w życie tych polityk. Komisja nie została powiadomiona o przyjęciu przepisów transponujących art. 12 tej dyrektywy przez land Górnej Austrii.

Artykuł 8 ust. 2 lit. b) dyrektywy wymaga, aby w związku z efektem domina Państwa Członkowskie ustanowiły przepisy dotyczące współpracy przy informowaniu opinii publicznej oraz dostarczania właściwym organom informacji koniecznych do przygotowania zewnętrznych planów operacyjno — ratowniczych. Przepis ten nie został dotychczas transponowany przez landy Burgenland, Górna Austria, Salzburg, Tyrol i Vorarlberg.

(¹) Dz.U. L 10, str. 13

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-232/05)

(2005/C 171/20)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 26 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Christophe'a Giolita, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie wykonując w wyznaczonym terminie decyzji Komisji z dnia 12 lipca 2000 r. w sprawie pomocy

państwa przyznanej przez Republikę Francuską na rzecz Scott Paper SA/Kimberly — Clark (pomoc państwa CR 38/1998, dawniej NN 52/1998, opublikowana w Dz.U. L 12 z dnia 15 stycznia 2002 r., str. 1), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 249 ust. 4. Traktatu WE oraz art. 2 i 3 tej decyzji.

- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Władze francuskie nie podjęły koniecznych środków w celu zapewnienia właściwego, bezzwłocznego i skutecznego wykonania decyzji zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, co jest sprzeczne z art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 88 Traktatu WE (¹), który przewiduje, że Państwo Członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta. Decyzja sędziego krajowego jest sprzeczna z ciężącym na nim obowiązkiem zapewnienia skuteczności prawa wspólnotowego, a prawo francuskie nie stwarza możliwości zastosowania środków tymczasowych, co nie pozwala na zrównoważenie automatycznego skutku zawieszenia postępowania.

Stanowisko władz francuskich wydaje się być sprzeczne ze zobowiązaniem do lojalnej współpracy określonym w art. 10 Traktatu WE. Francja nie odpowiedziała na pismo Komisji z dnia 21 listopada 2003 r. mimo trzech wezwań i podsumowującego spotkania pomiędzy urzędnikami Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji a władzami francuskimi w sprawie francuskich przypadków windykacji pomocy państwa. W szczególności Komisja nigdy nie otrzymała kopii postanowienia o zawieszeniu, mimo że wielokrotnie zwracała się do Francji z takim żądaniem. W konsekwencji Komisja żywi wątpliwości co do dokładnego przebiegu postępowania windykacyjnego. Wątpliwości te zostały ponadto wzmożone przez fakt, iż z nieoficjalnych informacji otrzymanych przez Komisję w lipcu 2004 r. wynika, że wbrew twierdzeniom władz francuskich postanowienie o zawieszeniu nigdy nie zostało wydane. W tych okolicznościach Komisja nie może postępować w tym przypadku windykacji w duchu lojalnej współpracy, jak stanowi orzecznictwo Trybunału.

(¹) Dz.U. L 83, str. 1.